

Falanga

MUNCĂ — NAȚIONALISM — CREȘTINISM

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
BULEVARDUL MĂRĂȘTI No. 43
TELEFON 4.65.74. — BUCUREȘTI

Inscrisă la Trib. Ilfov S. II Com: sub No. 9723/37

Director: I. MATEESCU-MATEI

ABONAMENT ANUAL:

Muncitori salariați Lei 200

Mici patroni „ 500

Marile întreprinderi, 1000

Instituțiile publice „ 1000

DRUMUL CEL NOU

MAJESTATEA SA REGELE
MIHAI I:

Jur credință Națiunii Române!

Din sbuciumul profunzimei lăuntrice a sufletului românesc, din tot ce are neamul mai curat ca ființă omenească, fâșnesc explozii de durere și bucurie, iar lacrimile nu mai pot fi stăpânite.

Sunt dureri în viața indivizilor și a colectivității care nu pot fi mângâiate și pe care nici cele mai geniale condee nu le pot prinde. Gemete de moarte pare că se auzeau, se simțeau, peste tot pământul României și mușenia ceasului din urmă fumega prevestind cataclismul. Idealurile noastre, și celor ce am sângerat și suferit, idealurile celor ce, mușcând din țina gliei strămoșești, pe întinsul câmpiilor de luptă pentru întregirea neamului, au închis pentru totdeauna ochii, idealurile tinereții noastre pentru mândra noastră țară și pentru sfânta noastră muncă românească, au fost distruse de călăii de ieri ai oficialității și ai conducerii statului.

Dădusem totul pentru ridicarea patriei și feri-

cirea copiilor noștri. BCU Cluj / Central University Library Cluj

Naționalism—creștinism—muncă, ne-au fost crez în viață și cu cât greutățile erau mai mari cu atât eram mai mândri de virtuțile noastre.

Și în această clipă epocală când ochilor noștri le-a fost dat să vadă minunea gândurile scurtează trecutul fără putere de înțelegere.

Crime, jaf, distrugere, au fost răspunsurile celor de sus, la nețărmita noastră dragoste pentru neam. Cei mai vrednici fii ai românismului au fost asasinați pe întinsul întreg al țării, din vina de a fi fost prea cinstiți naționaliști.

Erații noștri cei mai buni, camarazii noștri cei mai aleși, au căzut răpuși de gloanțele celor mai mișei nemernici din câte cunoaște istoria omenirii.

Il am în fața mea. Icoană sfântă a celui mai sfânt dintre mucenicii neamului. *Căpitane!*, vei trăi vecinic printre noi, vei fi vecinic cu noi, vei fi ocrotitorul nostru și al copiilor neamului nostru.

Căpitane, mișei sunt la pământ! Durerea cea mare pentru suferințele și pentru sfârtecarea neamului a amușit în fața năvalnicei sguđuiri și a năruirii celei mai apocaliptice sodome masonico-judeo-plutocrate. Dăngănitul clopotelor se îngână peste întreg cuprinsul țării, cu sobrietatea cântecelor legionare și alesul destinului, mândrul General, oficiază, din înaltul altar al patriei, religia trăirii celor mai sublime momente: „Să faci Căpitane o țară ca soarele de pe cer“.

Frumoasă ca sfântul soare o dorim și o vom avea, căci Comandantul României de azi este corp din corpul nostru și suflet din sufletul tău Căpitane.

Falanga mea, Falanga creștină a Muncii Românești, această organizație de muncă manuală și intelectuală, care a suferit atât din cauza naționalismului ei afirmat fără înconjur și cu tot curajul, nu s'a desmințit și își continuă mai departe drumul căruia s'a închinat: **Muncă, Naționalism, Creștinism!** suferințele mele și ale camarazilor mei, prigoana contra asociației mele și biciuirea trupului nostru, nu au făcut de cât să ne oșelească și mai puternic voința. Drumul nostru, este drumul țării, drumul sfintei porunci a celui ce s'a sacrificat pentru mântuirea neamului românesc, al Căpitanului!

I. Mateescu-Matei

CĂPITANAL:

Fără în față stau numai două lumi. Sub presiunea lor, în clipa războiului, toate combinațiile diplomatice se vor năruia ca niște castele de carton

Generalul ION ANTONESCU
Conducătorul Statului Român:

Români, Tinereți,
Cinstiți lecția pe care a dat-o
destinul și meritați-o.

HORIA SIMA:

Mișcarea legionară e gata să-și
asume răspunderea

Reapărem, în momentul în care neamul a fost salvat dela o moarte ce părea inevitabilă;

Reapărem, când am regăsit proprietatea spirituală și virtutea istorică a românismului; reapărem însă, în clipele în care frații noștri din Ardeal, reintră, în parte, sub stăpânirea maghiară.

Tara și-a regăsit sufletul, deși trupul îi este ciuntit; de astă dată, pentru că toate nenorocirile ce puteau veni, veniseră, nenorocirea pierderii Ardealului, a venit singură; nu a adus, adică, întreg cortegiul de catastrofe pe care îl nădăjduiau, cu această tragică ocazie, jidanii și dușmanii noștri din afară.

Dimpotrivă. Pentru că neamul a răbdat cu arhanghelică atitudine, toate suferințele, cele mai crunte suferințe, Domnul s'a milostivit de noi și ni l-a adus pe Mihai I Rege, iar pe generalul Antonescu, în fruntea statului.

Da, Dumnezeuul părinților noștri, s'a milostivit de noi, pentru că am trăit întreaga drama suferinții și tot calvarul nedreptății; și a făcut să apucăm ziua biruinței. Ziua în care chipul scump, al Căpitanului, îl putem privi iarăși, ca să ne mângâie sufletele, pentru că nu îl mai avem printre noi. Ziua în care, luminați de semnul Arhanghelului Mihail, am recăpătat credința în noi și în viitorul românismului.

De acum știm că țaria cugetului românesc, îmbrăcat în haina lui firească, verde, legionară, va sugruma toate nedreptățile, înăuntru și în afară.

De acum, știm că fascismul și național-socialismul, biruitoare asupra Europei iudaice, cunoscând adevărata structură morală a neamului românesc, ne vor privi cu stima pe care o merităm, cu care nu am fost priviți ieri, când ni s'a smuls, împotriva dreptății, Ardealul de peste Mureș.

Știm acum, că nici o forță din lume nu va putea împiedeca biruința dreptății, pentru că forțele reale ale Europei, puterile Axei, vor aprecia la justa ei valoare, revoluția legionară, care a fortificat sufletul neamului în gradul absolutului.

Axa s'a putut convinge, în zilele de 5, 6, 7 Septembrie 1940, că România este națiunea cu cea mai profundă chemare istorică, între celelalte neamuri ce o împresoară; că destinul nostru național, reclădit pe linia totalitarismului, deși dintr'o sămânță autentic românească, merită dreptate; că dreptul la viață, acordat poporului românesc, traduce necesitatea Europei creștine, de a se apăra în fața uraganului asiatic.

Puterea morală fără seamăn pe care o reprezintă România legionară, aici, la granița civilizației, va convinge prietenii noștri din afară curând, să ne aprecieze așa cum merităm.

De aceia frații ardeleni, rămași temporar sub stăpânirea maghiară, să nu fie cuprinși de disperare. Nu îi uităm. Nu i-am uitat o singură clipă. Nu îi vom uita niciodată, niciodată. Bucuria de a ne fi salvat sufletul, nu poate șterge durerea trupului mutilat. Ne legăm, în fața amintirii Căpitanului, să muncim, să luptăm și să murim, dacă va fi nevoie, pentru desrobirea Ardealului ocupat.

Muncitorimea română creștină, care a găsit în paginile noastre, în trecut, cuvântul de foc al Arhanghelului Mihail, să așteze, când reapărem, că legământul ceasului de astăzi este: muncă și tăcere, ordine și disciplină, pentru reconstrucția țării, pentru desrobirea Ardealului.

După cum vom munci fiecare și după cât va munci fiecare, se va decide, mai curând sau mai târziu, dreptatea noastră.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

„Falanga C. M. R.” sub semn legionar

Când, — odată cu primul avânt pe care organizația profesională „Falanga Creștină a Muncii Românești, îl căpătase în masele muncitoare, — camaradul prezident I. Mateescu Matei a fost primit în audiență de Căpitan, la 13 Septembrie 1937, I s'a cerut îngăduința ca această asociație naționalistă să activeze sub semnul și programul legionar, păstrând caracter profesional.

Căpitanul a înțeles nevoia ca și muncitorimea să fie canalizată către naționalismul integral și a hotărât ca, pentru prima oară — să fie reprezentată legiunea la o asociație care nu era — aparent — încadrată definitiv. A trimis deci să-l reprezinte la prima întrunire muncitorească a „F. C. M. R.”, o gardă de șapte legionari, conduși de Viorel Trifa, Președintele Studenților Români Creștini.

Reproducem din BUNA VESTIRE (21. IX. 1937) cuvântarea lui Viorel Trifa, cuvântare care a statornicit apoi legăturile sufletesti ale acestei organizații profesionale, așa încât, nici prigoana camarazilor ei, nici amenințările, nici suprimarea ziarului, nici suprimarea ulterioară a asociației însăși, nici arestarea camaradului prezident, nu i-a putut clinti crezul:

VIOREL TRIFA: „Mi-e drag cuvântul „camarade”: Dragostea pentru muncitori o găsesc aici la d-voastră, ca la mine acasă, în Legiune.

Am remarcat la d-voastră o tăcere de biserică: Acolo unde se face, acolo se înfăptuește. Este chezășia biruinței.

„Căutăm caractere“! Aceste cuvinte pe care le-am auzit din gura președintelui d-voastră, m'au impresionat. Să ne clădim o țară cu ajutorul caracterelor. Și situația de azi, răul ce bântue ca o furtună în țara aceasta care se prăbușește tocmai din lipsă de caractere, se va îndrepta.

Medicamentul răului pentru țara noastră este omul nou, omul de mâine.“

Se apropia praznicul celor care în destrăbălare și crime voiau să sărbătorească, în beție de nebună uitare — doi ani de când au frânt sufletul neamului.

Doi ani în care guvernarea ucigașe, condusă de o fiară însetată de sânge socotea că bacanele cu jidani însemnează mărire, că trâmbețele desfrâului pot suna mai tare decât rodul pământului.

Doi ani de când demența unui chior și isteria iudee au ordonat: fără milă. Să se ucidă și frații și părinții. Să se înăbușe întreaga sămânță a celui care nu se va înjuga la carul lor de de festinuri și nu va suporta biciul umilințelor jidovești cântând totuși în chimvale „fericirea” pe care conducerea le-o oferea.

Imi amintesc cu scârbă de cel care credea că totul se cum-pără și se vinde, de sluga abjectă, de Armand Călinescu.

Iar la procesul trădării ce i se va deschide, scriu azi mărturia ziarului nostru: ne-ai cerut Armand Călinescu să publicăm în ziar o anumită fotografie. La refuzul nostru de a o publica, ne-ai oferit bani.

La zămbetul nostru ai amenințat. Aceleași amenințări pe care le transformai apoi în forma de realizare care îți plăcea și care îți desfăta mai curând masa însetaților invitați, la permanenta crimă.

Chipurile voastre hâde cu rânjete de fiară, nu au putut murdări modestele dar hotările noastre pagini naționaliste. Din temnița în care îl aruncaseți fără nici-o judecată, cu sacrilegiul celei mai sfinte dreptăți, voi apostatați, voi cei fără de Dumnezeu, nu puteați simți cum li ard privirile spre noi. Noi stam afară și ne plângem nemernicia și căutam zadarnic să desprindem un rost. Cei mai mândri brazi ai neamului în închisori. Și voi radeați. Țara în cătușe. Și voi încă ucideți. CĂPITANUL închis. Și încă nu vă era de ajuns atâtea.

Ai întrebat apoi pe seniorii internaționali dacă în calea descreerilor nu s'a uitat ceva. Dacă astfel se reușise să asigure, prin sugrumarea neamului român — prosperitatea și fericirea iudeomasonică.

Acum doi ani ne-a cenzurat întregul număr prin care arătam desnădăjduiți mizeria muncitorimii manuale și intelectuale. Ni s'a spus că nu mai aveam de ce să mai venim la cenzură de oarece fusesem suspendați, prin ordinul telefonic al lui Armand Călinescu. Să plecăm acasă că vom primi „scris” conform legii o adresă.

ROMANIA

MINISTERUL INTERNELOR

DIRECȚIUNEA Serviciul Cenzurii

Domnul Ion Matei zis
Mateescu
Direct. proprietar al revistei
„FALANGA”

Str. Aviator Munteșușu, 1
Cluj

Provește

Numărul și Nr. dosarului (se raportează răspuns)

Binevoii a cunoaște că Ministerul
de Interne a dispus suprimarea revistei
intitulată

„FALANGA”
Șeful Serviciului Cenzurii
Gen. Fr. Comor Mădjar
Căpitanul Armand Călinescu.

Adresa prin care Armand Călinescu și „legea” lui, suprimau „Falanga”

Am stat și m-am întrebat: care lege? Legea lor? O cunoștem. Nu mai aveam nevoie de nimic „scris”. Puteau desființa orice și oricum, sufletul și legile neamului se lepădau îngrozite de a subscrie ceva. De undeva din celulele umede se auzeau rădăci-nile neamului, prevestitoare ale zilei ce va veni.

În aceeași zi, după amiază s'a dat țării cea mai cumplită știre: CĂPITANUL fusese ucis!

Atunci părea că totul s'a prăbușit! Cine nu a cutreerat în noaptea aceea, năuc, pe străzi, ne mai auzind și ne mai gândind nimic, decât cu icoana LUI în față? Și care a avut inima atât de tare încât să nu-și simtă lacrimile, șiroaie pe obraz?

În noaptea aceea s'a prăbușit din fiecare sentimentul ascultării legilor pe care mișei de la conducere și le făceau și a dreptății demonice pe care o reprezentau atât de sinistru.

De atunci am înțeles că lupta condeiului nu mai are nici o valoare. Am aruncat deci orice gând de a mai reface ceva prin scris. Se proiecta luminos pe cerul justiției dumnezeiești și pământene: Mane! Takel! Fares!

Clica de criminali nu mai putea face calea întoarsă. Era menită pieririi.

Ne-am suprimat deci noi risipa oricărui îndemn viitor spre bine, de viitor, adresat lor. Ticăloșii nu mai puteau avea, în orice minte sănătoasă de român — nici viitor nici bine.

Azi au căzut! Răpuși în otrava pe care o pregăteau neamului. Azi răsună iar imnul izbăvitor al sfintei tinereti legionare, pe toată țara, înverzită la primăvară eternă.

Precum eternă îi este biruința ca și adevărul ei. Biruința lor este biruința noastră a acestei celule sărmene dar credincioase amvonului în care a intrat odată și în sfințenia cărui s'a încorporat.

Și scriu iar, strigând camarazilor biruința Arhanghelului mântuitor de țară.

NICODIM ION MATEI